

Házánk

Angeline utolsó emlékfoszlánya

Eső volt. Hideg. Mégis valami lágy melegség vett körül. Sokat kiabáltak. Néhányan össze is verekedtek. Mondtam mindenkinek, nem biztos, hogy a menekülés a legjobb megoldás. A kukákból kifújta a szórólapokat a szél, valami pasas volt rajtuk, meg egy mondat: „Ez a hazánk, ez a jövőnk!” Egyedül maradtam, mivel minden családtagom külföldre menekült, vagy már hosszú ideje ott élt. Akik kiszöktek, azok se a háború miatt, hanem azért, mert „itt nem olyan jó, mint ott”. Ezt sose értettem meg. Ami furcsa, vissza se jöttek. Soha. Még miattam se. Nem tudták, mi történik velem. Mindössze egy fényképem van róluk. És Róla. Megsárgultak már, és nagyon piszkosak voltak, volt valami írás mindegyik hátoldalán, de... Hagyjuk. Rá gondolok. A képe a bal zsebemben. Körülöttem káosz és méreg. Undorítóak az emberek. Mindenki a maga módján az. Egyszer csak történt valami: a sivár, szürke táj egy kis szegmenséből egy alak lépett elő, arca visszaverte a kevéske fényt. Rezdületlenül, tekintélyt parancsolóan jött, a kezében táska, a nyakában valami ócska, megsárgult lánc. A kezei sebhelyesek, az arca jobb oldalán egy szemölcs. Tudtam, hogy még találkozni fogunk, de nem így képzeltem el. Szánalmasan nézhettem ki. A tekintete felboncolta testem minden egyes darabkáját. Úgy éreztem, mintha megfosztana attól, ami én vagyok. Magamtól. A tekintete ugyanis elárulta, tudja, ki vagyok. Nekem fénylett az arca. Próbáltam megszólalni. Kiabálni akartam. Talán meg is akartam volna ütni. Nem tudom. Aztán valamiért nem tettem. Egyre távolodott, de egyikünk sem változtatta a pozícióját. Egyre többen voltak körülöttünk. A fejekben. Egyre több minden és mindenki. Valamiért nem tudtam kinyitni a szemem. Csak képek, képek és képek jelentek meg benne. Üres tartalommal. Minden üres. Zsibongás.

Veszekedés. Csörömpölés. Éreztem, jó helyen vagyok. Ott volt mindenki. Végre. Mindenki. Csak Ő nem. Még képeslapot se küldött. Kedves szavakat súgtak a fülembe, de nem érdekelt. Valaki virágot hozott, valaki inni. Ő sehol sem volt. A képe eltűnt a zsebemből. Ott hevert az asztalon minden, ami én vagyok. A képek. Bent csönd. Kint szitokszavak. Aztán megcsörrent a telefon. De én nem tudtam felvenni.